

Fa una entremaliadura cada setmana

ANY 1er • BARCELONA, 15 OCTUBRE 1904 • NÚM. 42

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya, un any . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id
Extranger, un any. . . . 5 id.

Perque'm surti un *Calendari*
d'alló que's diu de primera,
lo bo ho aprofitaré,
lo dolent... ¡a la panera!

Si pogués parlarvos a tots de un a un y fervos compendre lo difícil qu'es encertar ó coneixer de veritat los que son bons y los que ho semblan, vos fariau cárrech de la quasi impossibilitat de no errarse alguna qu'altra vegada.

Dich aixó perque vull que tingueu l'absoluta seguretat que tots los meus actes, com las mevas paraulas, son sincers y que may per may faré res que puga mortificar als bons y fins arribaré a ser prudent en no castigar als dolents, que a la fí y al cap prou castigats están en serne.

Per tant, al convidarvos ab franca amistat a pendre lloch en ma tasca d'educació y entreteniment de la maynada, veniuhi ab bona voluntat, sens pretensions y ab lo cor ben ample.

Potser no tots los que aquestas paraulas llegeixin entendrán bé lo per qué de las mateixas; mes, los que ho entengan, sápigan que ab lo temps que portém de veurens y parlarnos cada setmana he pogut observar que, axís com hi han noys poch escrupulosos y fins desvergonyits, n'hi han també de molt prudents y ben educats. Per lo tant, als primers los encomano procurin esmenarse y los segons sápigan conservar aytal comportament, recordantvos que sempre qu'observeu un descuyt y fins potser una falta, puig tots som pecadors, procureu que'l demanarme esmena no sía fet de manera que sembleu *mal criats* ó *pochs modos*.

Puig haveu de recordar que no sempre tením rahó encar que ho sembli, y qu'a vegadas passa que veyém la palla al ull del próxim y no veyém la biga en lo nostre.

També vos haig de recomaná no sigueu impertinents, donchs teniu de pensar que jo soch un per tots vosaltres, que sou molts, y tinch de tornar en complaurervos l'un després de l'altra, ja que no's pot fer tot a l'hora y ab un plegat.

Per fí, vos encomano que axís com no han de mortificarvos las *carbassas*, tampoch vos han d'engrehir las *medallas;* sino al contrari: las primeras que sigan com un avís pera cercar mellor

perfecció y las segonas no sían may vanitosa presunció de sabiesa, sino estímul pera esser estudiosos y trevalladors, tal com desitja que sigueu sempre vostre amich

EN PATUFET

En Patufet

(HISTORIAL (1)

Catalunya es una pira
hont molts hi fan foch, y aquet
va llensarne una guspira
y'n va sortí EN PATUFET.
Va sortir molt diligent
aixís, tal com vos ho conto
no ab abundó de talent
mes tampoch ab pel de tonto.
Just creixeren sas aletas
vol prengué en nostra regió,
per ciutats y per viletas
sembrantne bona llevó.
Li van dir a EN PATUFET
qu'era sa historia curiosa
y ab los viatjes que ha fet
s'ha convensut de tal cosa.
Encara ha vist molts sagells
de sos avis reu, a reu
que han calmat los seus flagells
dant d'aixó gracias á Deu.
Encara ha escoltat gojós
als vellets a la vesprada
contarne algun fet gloriós
que encoratja a la maynada.
De Patria lo flayre ardent
ha sentit vers a sa casa
respirat per llur jovent
mal que pesi a mes d'un asa.
Ja ha trobat algu pel cas
que ha fet burla de sa parla
contristantlo aqueix fracás
¡ell que ha aprés tant a estimarla!
No's desanima per xó,
cuantas voltas ¡vatua anell!
s'han fet richs ab sa suor
aquets que s'han burlat d'ell.
Ja quan era molt menut,
que aprenía de doctrina,
se'n burlava un testarut
de sa roja barretina.
Era tot un senyor comte
que de nom sols era noble
puig que un jorn perdé lo compte
del que val l'amor d'un poble.
Mes l'intent l'hi eixí un xich mal
ni que hi empleyés la forsa,
lo que ve de natural
costa molt de ferho torsa.
Cert es que'l nostre menut
ab sas bonas correrías
ni un xich de forsa ha perdut
guanyant sempre simpatías.
Simpatía que s'arrela
en lo cor dels Patufets,
dant á tallar molta tela
quan ja sigan homes fets.
Sols lo temps y Deu ho sap
lo que pot esdevenir,
lo que hi ha y cap dubte hi cab
que ell ha fet desensopir.
Y ha despertat de manera
als que aixís dormitejavan
que ni sabian lo que era
quan de Patria'ls hi parlavan.

. . . .

Y ab cansons que'l cor alena
com ell, nosaltres cantém:
«¡Mareta no tinguis pena
si un jorn fores rica y plena
per tornartho trevallém!»

JOSEPH OLIVER

(1) Vegis los números 32 y 36.

Permétem, amich PATUFET, que donga als teus tendres llegidors la bona nova de l'aparició d'un valiosíssim llibre que porta lo sugestiu nom de *Rondalles*,

obra póstuma del anyorat Mossen Cinto, y que ab solicitut plausible han editat en *L'Avenç.*

En ell una vegada més s'hi nota aquell fervent afecte que'l geni de la nostra Catalunya tenía a la maynadeta, a mes de conquerirse la fama d'excel-lent folklorista, que bé ho devía esser quan en son superb *Canigó* tant bé amonjoyá las llegendas y tradicions de tota aquella terra germana de la nostra, y ahont hi alsaren bandera 'ls malaguanyats Puiggarí, Pepratx, Roure, Boixeda y altres, y que sostenen ab gran entussiasme En Delpont y En Vassal, quins retratos acabém de veure en aquest aixerit periódich, mercés a la visita que'ls feres tú en tas corregudas d'estiu, y segueixen Mossen Bonafont, Casaponce y altres, ab la benedicció del gran Carsalade, que's lo model dels verdaders Bisbes, sense aquell encarcarament que fan mirar ab temensa als que, segons lo poeta, *es van passant la barca dels dotze pescadors.*

Los genis sempre han tingut y tenen predilecció per las petitas cosas, que a vegadas entranyan efectes grans. En Mistral ens ne dona bona prova y l'Apeles Mestres, qui també rendi son tribut al Folklore, aquesta ciencia popular que a n'els grans trevalls sopta als artistas, cridantlos poderosament l'atenció. Mossen Cinto, donchs, ab aquest llibre vé a donarnos joya, volguda maynadeta. Diheu als vostres pares que vos lo procurin; que ab vosaltres hi gosarán ells també ab aquellas bonicas páginas d' *El renóch*, *L'herba dels pe-*

Pel Sant del avi

I

—Ja ho sabs, demá has de ficar l'olla gran dins de la xica.

cats, *Sermó ben aprofitat*, *Nadaleta*, *La vella*, *La guineu y'l llop*, *Els sabis prudents dels piteus*, *El reyetó*, etz., etzétera,

En cada una de las rondallas hi trovareu una bona llisoneta a apendre. Donchs ¿de quí millor las voleu las llisóns que d'un poeta y d'un sacerdot? ¡Pero quín poeta y quín sacerdot! Veneremlo y recordemlo ab lo respecte degut.

ANTON BUSQUETS Y PUNSET
3 Octubre 1905.

11
—Qu'has fet?
—Ves, de mica en mica lo que l'avi'm va manar.

Pera mostra vos hi posaré:

L'anguila parladora

Una vegada era un pobre pescayre, qui, com tenía de costúm, un matí se'n aná al riu á pescar. Tira la trema a l'aigua, y a la primera tremada agafa una anguila, que li diu:

—¡Ay, ditxós pescaire que m'has agafada! Pero serías més ditxós si'm deixessas anar.

Lo pescayre, que no havía vist may cap anguila que parlés, queda convensut de sas paraulas y la deixá anar.

Doná un altre cop de trema y agafá tot lo peix que volgué.

S'entorná a casa seva carregat com un ase y la dona li diu:

—Avuy si que'n portas la cistella plena.

Y lo pescayre respón:

—Allí, en lo gorch del Martinet, he agafat una anguila que parlava. M'ha dit que la deixés anar y l'he tornada a l'aygua. Mes, de peix n'he agafat tant com n'he volgut, com si Deu m'hagués premiada la bona acció.

La seva dona, era dona, y hauría tingut curiositat de veure y de sentir l'anguila

que parlava, y li respongué:

—Jo no l'hauría pas deixada anar.

L'endemá, de bona llevada, lo pescayre s'entorná a pescar en lo mateix rodal. Tira la trema y torna a sortir l'anguila parladora, que li diu:

—¡Ditxós pescayre, que m'has pescada! Mes, si'm deixas anar, de peix n'agafarás a manta.

Ell, mogut de compassió per la pobre anguila y per l'interés d'una bona pesca, la deixá anar. Després tira lo filat y'l treu ple de peix que més no n'hi cabía.

Mes, al portarlo a casa, la dona diu:

—Avuy encara 'n portas més qu'ahir.

Lo pescayre li contá fil per randa tot lo que li havía esdevingut y cóm la pesca era per concell de l'anguila parladora. Ella li respongué:

—Donchs, jo no l'hauría deixada anar.

L'endemá, a punta de día, lo pescayre s'entorna al riu.

Tira la trema y torna a sortir l'anguila parladora, més parladora y bonica que may.

—¡Pescayre, lo bon pescayre, ets ben ditxós d'haverme pescada! Pero 'n serias més si'm deixesis anar.

—Donchs ara no't vull deixar anar.

—¡Malhom de tú, si ara no'm deixas anar!

—La dona m'ha dit que't volía veure y que se't volía menjar.

—Donchs tú serás malheros y de peix no n'agafarás més, y la teva dona no'm veurá ni s'em menjará, perque en arribant a casa la trobarás morta y estesa sobre'l llit

† Jacinto Verdaguer
Pbre.

A quarto, a xavo y a dos. Qui no's contenta es perque no vol. Ja no hi ha fronteras, que diu aquell. Si, amichs meus, perqué's necesita avuy un *pase* ó una entrada de favor pera un teatre, si al cap de vall ne surts més barato y franch de compromísos comprante tu mateix lo bitllet y en paus.

Ara ray que van a cinch céntims l'acte las sarsuelas

de género *chico*, sistema Madrid Com si diguessem: a quarto'l rengle o a tres dos com las taronjas.

Ja m'ho veya venir jo tot aixo, pero no'm creya tal abandono. Qui no vaigi al teatre no será pas per falta de recursos; fins *el que pesca en ruin barca* podrá disfrutar de las filigranas més refinadas, extrafinas y extraordinarias que s'han vist hasta avuy sobre... las taulas d'un teatre.

Apa, *señores*, que va a *empezar*.

Animarse, públich, animarse; no deixeu perdre la ocasió, *niños y soldados* dos céntims y mitj; a la funció vermouth de las set del vespre s'hi regalan escuradents. Jo cada día m'estalvío cinch céntims del esmorsar pera poder anar a comedia totas las nits.

Pero, com que'l que descubreix un negoci desseguida 'n té un altre que l'imita, veusaquí que ja hi ha un altre teatre que prepara funcions *dianas* á las vuyt del matí y regala xacolata ab ensiamada en obsequi a la concurrencia.

Aviat als espectadors se'ls disputarán com fan los sabaters de l'Espasería quan veuhen acostarse algún marino d'esquadra extranjera, que'l deixan masegat de debó ab tantas estiradas.

¡Ja hi som, ja!

Sí, noys, a tres dos, com las taronjas, cop de bombo, un pallasso que fassi las forsas a la porta, orga ab campanetas, una mona vestida de dona y un cartell ab la segona part de la Blanca de Poitiers.

CRISTÓFUL

Significat

D'ALGUNAS PARAULAS INGLESAS QUE'S TROBAN SOVINT EN LA LECTURA DE REVISTAS Y DIARIS:

Bill. Pronunciació: *bil*. Projecte de lley.

Dandy. P.: *dændi*. Home que vesteix a la moda.

Home rule. P.: *jom rul*. Governament per sí mateix. Autonomía.

Interwiew. P.: *interviu*. Entrevista.

Lady. P.: *ledy*. Senyora.

Lawn-tennis. P.: *lon tenis*. Jochs de pilota ab pala.

Fashionable. P.: *fæxænæbl'* A la moda.

Folk-lore. P.: *foc-loœ*. Estudi de las supersticions y tradicions populars.

Lunch. P.: *lœntg*. Refresch.

Un peix ent

I Renoy, quin peix mes bufó que tindré per companyó.

II Sembla qu'estigui a n'el mar que no més fa que nedar.

Meeting. P.: *miting*. Reunió pública.

Policeman. P.. *polisman*. Agent de policía.

Foot-ball. P.: *fot-bol*. Joch de pilota.

Garden-party. P.: *gard-parti*. Recepció al jardí ó a l'ayre lliure.

Qüento

En un poble hi havia un noyet que de tan petit y entremaliat qu'era li deyan *en Patufet*, puig per murri y xerrayre no n'hi havia pas

...ntremaliat

III Voldria treurel d'aqui,
pró 'm fa por veure'l aixi.

IV ¡¡¡Com que's moria de fam
ha pres lo meu nas per am!!!

cap que li passés la má per la cara, y tot lo dia estava d'una casa a l'altra dihent més mentidas que pardals hi han al mon.

Va arribar lo dia de la festa major, y'l Rector, que era un sant home, feya temps que duya de cap l'estrenar una bandera; y al fí va lograrho.

En la professó d'aquell dia se va estrenar la bandera qu'era de satí vermell, que semblava de seda, y al punt del pal hi anava'l Sant del poble, que hi feya molt bonich.

Lo bó va ser que al anarla a desar, li va venir a la memoria que li faltava una funda perque durant l'any las arnas no se la menjessin.

Com que Mossen Joseph havia acabat los quartos ab la bandera, va pensar:—Farás una capta, y si no n'hi ha prou d'una manera ho probaré d'un altra.—Y se'n pujá a la trona y digué:

—Estimats germans: Lo nostre Sant patró us bene-

hirá la memoria y us estimará la almoyna que vol que li feu pera comprar una funda que puga resguardar a la bandera de la pols y de las arnas y sigui sempre nova com lo dia que la varem estrenar.

S'acabá'l sermó, y'ls feligresos no sabian qué era alló que havia anomenat lo senyor Rector.

—No sabeu qué es una funda, digué un, donchs es una cosa llarga ab un fil a cada cap.

Y *en Patufet*, aixerit com sempre, mitj endormiscat y trayent lo cap per dalt del chor, digué:—No's cansi senyor Rector, una cosa llarga.... ab un fil a cada cap ja se lo qu'es; ¡una butifarra!

JOSEPH CASADESSÚS

De casa

¡Meu, meu! feya 'l meu gatet
¡meu, meu! a la meva falda;
ab los ulls fixos ab mi,
mirava ma cara pálida,
mentre' ab la ploma a la ma,
mullantla en la tinta blava,
m'estava boy recolsat
demunt de la meva taula.
Escribía aquest verset
endressant aquestas ratllas...
mentres feya 'l meu gatet
¡meu, meu! a la meva falda.

JOAN DE SUCRE Y GRAU
(14 anys).

Lo suicida

Jo soch pobre, vull morir
y aquesta hora no s'acosta
per'xó, agenollat a Deu
l'hi prego, me dongui forsas

Eran las deu de la nit
a casa tothom dormia
dos germanas, dos germans
y un pare y mare hi tenía.

Per ells ¡Deu meu! jo plorava
pro era pobre y molt devia
donchs digueume, un home honrat
¿que vol mes l'honra o la vida?

A la cambra de mos pares
tot seguit me'n vaig entrar
y per darrera vegada
a tots dos los vaig besar.

—Pares aymats, jo'ls hi deya,
vostre fill se'n va a matar
per por de que'l vostre nom
un jorn quedés deshonrat.

Al doná un bes a mon pare
aquest se va despertar
y'm va agafar, preguntantme
perque l'havía besat.

—Soch honrat benvolgut pare
jo l'hi vareig contestar
y per por de perdre l'honra...
tinch que dirho... ¡'M vull matar»

Llavors ell formalisantse
me digué:—No't matarás
perque fa poch que una carta
a ton pare han entregat.

—Entregueumela aymat pare
que jo vull saber perque es
—Ab aquesta carta ¡Ay fill!
no nos mancará pas res.

Y la carta qu'ell m'ensenya
diu, qué's via descubert
lo testament del meu avi
deixantnos bastant díner.

Lo noy dolent

Veusaquí qu'una vegada era un noy molt dolent, pero molt dolent, y aquest noy no tenía pare. La pobre de la seva mare sempre li deya:—Si no fas més bondat te tancaré al Hospici; pero aquell noy no'n feya cas.

Sempre anava ab noys dolents com ell.

Un día la seva mare se va formalisar y li va dir:

—*Nasi*, lo día que't veig anar ab aquets noys te trauré de casa.

Veusaquí que quan sa mare va ser fora, ell que's arregla lo farsell y va marxar.

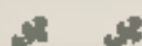
Quan la seva mare va tornar a casa, ja'l va trobar fora. Van passar dos horas, ne van passar tres, y'l noy no hi havía anat. Va venir lo vespre y'l noy encara no hi havía compa'egut.

La pobre mare prou lo va buscar per tot arreu, pero cá, no'l va trobar enlloch. ¡Fins va mirar si era a la presó!

Va passar un any, ne van passar dos, y res; pero veusaquí qu'un día, no sé cóm, va sapiguer que'l seu fill havía mort en un presiri, y allavors ¡pobre mare, ne voleu de plors! Tant va ser lo disgust, que al cap d'un mes va morir.

Nens y nenas, sigueu obedients: no volgueu fer com aquest noy dolent; cregueu als vostres pares y axís tothom vos estimará.

A. SALADRIGAS Y COSTA
(14 anys.

Lo pollet

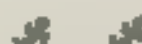
Aixerit y petitet
un pollet hi havía
y molt bufonet.

Molt prompte se va fer gran
y a tots ressigava,
com si tingués fam.

Tots los amichs que tenía
fugian corrents
quan ell hi venía.

Y al veures abandonat
va morir de fret,
com cástich sagrat.

JOAN MONSALVATJE

Preparantse

Com que s'acosta lo fret
EN PATUFET ja's prepara,
respallantse'ls pantalons,
la ermilla y la americana.
Se posará uns guants de pell,
unas sabatas forradas,
y trempat com sempre es ell
fará la gran passejada.
Al véurel vestit axís
la pregunta se m'escapa:
¿Voldrás fer també'l senyor
y't posarás gorra y capa?

JOAN VILÁS (13 anys

—Sembla que tens por de pluja que arribas tan ben armat.

—Si noy, pro'ls paraygues tenen lo de ecte que no aguantan els xáfechs de garrotadas.

—Y a x?

—Ves, que quan l'hi pispat si no guillo a doble máquina, no m'haguera valgut pas portar paraygues.

Aclaració

Estimat En Patufet: Gran sorpresa va causarme'l veure publicat en lo número 34 del teu apreciable periodich, lo meu «Raig de sol» firmat per Manel Alegret y Leonci, persona completament desconeguda per mi.

Per l'abril d'aquest any vaig escriure aquesta poesia inspirantme en una trad [illegible] A [illegible] de [illegible] una sorpresa al meu pare, d'amagat d' [illegible] quants exemplars que van distribuhirse entre la meva familia y amichs.

Un d'aquets exemplars tingué la desgracia de caurer en mans del tal Manel Alegret y Leonci, que [illegible] al tra feyna que copiarlo y sorpendre la bona f[illegible]

Espero, donchs, que fente cárrech de la justicia que m'abona y per amor a la veritat, tindrás la bondat de publicar aquestas ratllas en lo teu periódich.

Queda afectíssim servidor y amich,

JOSEPH MASSÓ Y VENTÓS.

Nota. —Dubtant ja de la originalitat de la poesía de referencia, va ser cridat a n'aquesta Redacció en Manel Alegret y Lleonci y devant de testimonis va darnos formal paraula d'esser ell l'autor, y aixís va publicarse. Havent resultat sorpresa la meva bona fe ab un engany tan senzill, reconech al meu bon amich en Joseph Massó y Ventos, la seva justa indignació al ensemps que voldria que aqueix fet servís d' escarment a tots aquells que 's dedican a ferse seu lo qu'es dels altres.

D'ISOP

De la mona y de sos fills

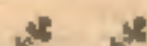
Moltas vegadas esdevé que las cosas que se menyspreuan y ens pensém que son de menys valor, son amadas de nosaltres; y al contrari, las que més amém son perdudas y desempara

das, segons diu aquesta faula. En un temps una mona parí dos fills junts, los quals no's criavan igualment de la mare; donchs, per inclinació natural, amava més a l'un que a l'altre; de manera que a l'un tot temps l'afalagava y complahía y a l'altre aburría, y cap bé ni afalech li feya, salvat alló que per natural amor de mare no li podía negar: li sustentava la vida. Y escaigué que la mona, anant per la montanya, s'encontrá ab uns gossos, la qual, torbada d'esperit pel temor, hagué de pensar cóm podría eixir d'allí sens perill.

Prengué 'l fill que més amava en sos brassos y lo abrassá amorosament, y a l'altre que aburría lo feu pujar sobre la seva esquena. D'aquesta manera, lo millor que pogué, comensá a fugir; mes, quan fugía y estrenyentla molt los gossos, no podent fugir d'altra manera y per excusar sa mort, deixá lo fill que portava en sos brassos y no menys volgué deixar l'altre que tenía a l'esquena, mes aquet s'abrassá fortament al coll de sa mare y escapá ab ella sense lesió de gossos.

Y axís la mona, quan vegé qu'havía perdut lo fill que més amaba, comensá a amar l'altre, al qual tots los bens que al primer donava eran allavors per ell. De manera que totas las riquesas del pare y de la mare sols ell las possehía.

Y aixís, vol dir aquesta faula que, moltas vegadas, la fortuna fa que lo qui es menyspreuat sía més amat que l'altre que ho era en altre temps: *Moltas vegadas lo molt estimat val menys.*

Los dos esguerrats

Pe'l mateix camí passavan
un matí dos esguerrats,
pe'l camí que conduhia
a un pobiet molt apartat.
L'un ab la cama de fusta,
l'altre ab las crossas al bras,
lo llarch viatje emprenian
tots dos tranquils y trempats.
Mes, al cap d'una estoneta
a un gran riu van arribar.
Solzament per la palanca
lo podian traspassar.
Al moment varen pararse,
puig temian esfonsá's;
mes, després van animarse
y decidiren passar.
¡Ho probaren y ¡oh desgracia!
¡ni may qu'ho haguessen probat!
agafantse l'un ab l'altre
se'n anaren dalt a baix.

. . . .

Donchs, lector, axó't demostra
que si t'has d'aconsellar
no ho fassis pas may ab plagas
dels que't 'cabo de nombrar
que necessitin també
d'altres los consells provats,
puig farías igual sort
que'ls dos pobres esguerrats.

F. BAL DE LLÓ

ENDEVINALLAS
AB PREMI

Una nena molt simpática que no vol dir lo seu nom, m'ha fet present d'un mocadoret, en lo qin hi ha brodat un nom pera que'n fassi entrega a una de las mevas estimadas llegidoras.

Agrahint l'oferiment, y confessant que, com totas me son prou agradables y no sé a quina triar, he resolt ferne un premi, que'l donaré en aquesta forma:

Premi únich

UN MOCADORET AB PUNTAS AB UN NOM BRODAT, JUNT AB UN BONICH PERFUMADOR

A la nena que endevini lo nom que hi ha brodat.

CONDICIONS

Si rebo més de una solució encertada, las sortejaré pera veure a quina toca lo premi.

Las solucions de fora han de venir ab carta oberta, ab un sagell d'un quart de céntim y ab las paraulas *Original pera imprempta* a sobre de la direcció.

En las solucions s'hi ha de posar la població, carrer, número y nom de la interessada.

Aquest concurs es exclussivament pera nenas.

Acceptaré solucions fins lo dia 25 d'aquest mes, a las set del vespre.

Lo nom de la encertadora se publicará en lo núm. 44.

CORREU

Medallas: En Jaume Boixadera.—Bartomeu Bellapart.—Pere Bulart.—Quimet. .—Miquel Miró.—Joseph Aguilar.—Alfons.—Jaume Basté y Basté.—Joseph Casadessús.—Juli Valls.—Joseph Oliver.—Joan de Sucre y Grau.—Ramon N.—Juli Salas.—Gil Amat.—J. Teixidó.—Joseph Colomer.—March Miravitllas.—Jaume Segalés.—Antolí Boarí.—J. Cirera.—Assumpció Butifarré.—J. Sellarés.

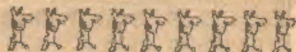
Carbassas: En Jordi Albó.—Anton Folch y Pla.—Miquel Ribas.—Pere Arnau.

En Ricart Valls: lo seu qüento *Joan l'envejós*, juraria qu'es d'en Tolstoi; vosté dirá.—Baldomer Mir: conformes. Instruccions per correu.—Joan Guau: de endevinallas pera publicar ne tinch un cove.

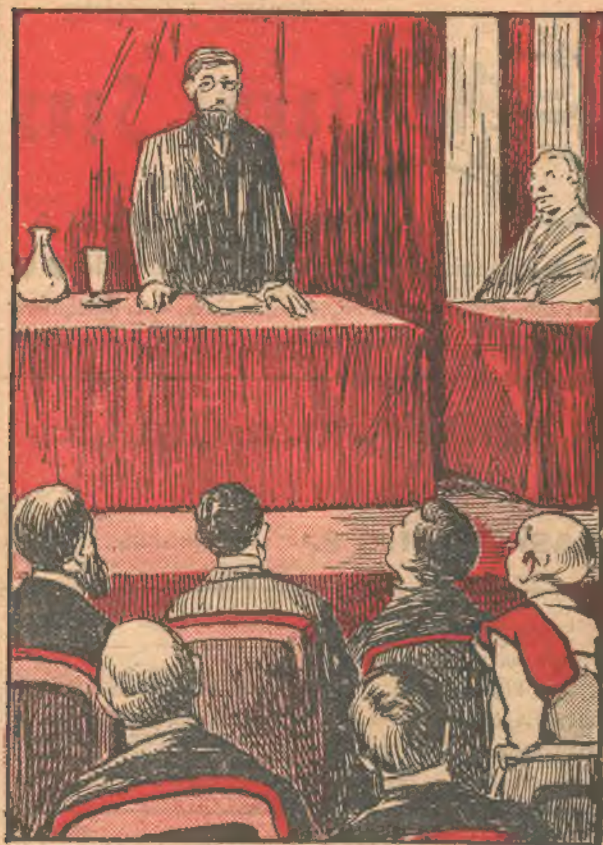
Als amichs Isidret Prieto, J. Llorens, Josepa Alsina y Joseph Prato, ls hi prego que no m'envihin endevinallas perque me'n sobran.

Quedan més cartas pera contestar.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

En l'Ateneu

En Patufet assistint a la sessió inaugural dels Estudis Universitaris Catalans.